

“मीठे बच्चे- आफ्नो जाँच गर- कति समय बाबाको स्मृति रहन्छ ? किनकि स्मृतिमा छ नै फाइदा, विस्मृतिमा छ घाटा ।”

प्रश्न:- यस पाप आत्माहरूको दुनियाँमा कुनचाहिँ कुरा बिल्कुल असम्भव छ, किन ?

उत्तर:- यहाँ कसैले आफूलाई पुण्यात्मा भन्नु, यो बिल्कुल असम्भव छ, किनकि दुनियाँ नै तमोप्रधान कलियुग हो । मानिसहरूले जसलाई पुण्यको काम सम्भन्छन्, त्यो पनि पाप हुन पुग्छ किनकि हरेक कर्म विकारहरूको वश भएर गर्छन् ।

ओम् शान्ति । यो त बच्चाहरूले जानेका छन्- हामी अहिले ब्रह्माका सन्तान ब्रह्माकुमार-कुमारी हौं । फेरि पछि हुनेछौं- देवी-देवता । यो त तिमीले नै बुझ्दछौ, अरू कसैले बुझ्दैनन् । तिमी जान्दछौ- हामी ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू बेहदको पढाइ पढिरहेका छौं । ८४ जन्मको पढाइ पनि पढ्छौं, सृष्टि चक्रको पढाइ पनि पढ्छौं । फेरि तिमीलाई यो शिक्षा मिल्छ- पवित्र बन्नु छ । यहाँ बसेर तिमी बच्चाहरू बाबालाई याद त अवश्य गर्छौ, पावन बन्नको लागि । आफ्नो दिलसँग सोध- वास्तवमा म बाबाको यादमा बसेको थिएँ या माया रावणले बुद्धिलाई अन्तै लिएर गयो । बाबाले भन्नुभएको छ- म एकलाई याद गर्नु भन्ने पाप काटिन्छ । अब आफैँसँग सोध्नु छ- म बाबाको यादमा रहँ या बुद्धि कहीं गयो ? स्मृति रहनुपर्छ- कति समय म बाबाको यादमा रहँ ? कति समय मेरो बुद्धि कहाँ-कहाँ गयो ? आफ्नो अवस्थालाई हेर । जति समय बाबालाई याद गर्छौ, त्यसैबाट पावन बन्नेछौ । नाफा र घाटाको पनि चार्ट (प्रगति विवरण) राख्नुपर्छ । बानी भएपछि याद पनि रहन्छ । लेखिरहनेछौ । डायरी त सबैको पकेटमा रहन्छ नै । जो पनि व्यापारी हुन्छन्, उनीहरूको हुन्छ हदको डायरी । तिम्रो हो बेहदको डायरी । तिमीले आफ्नो चार्ट नोट गर्नु छ । बाबाको श्रीमत छ- धन्दा आदि सबै थोक गर, तर केही समय निकालेर मलाई याद गर । आफ्नो चार्टलाई हेर्दै फाइदा बढाउँदै जाऊ । घाटा नपार । तिम्रो युद्ध त छ नि । सेकेण्डमा फाइदा, सेकेण्डमा घाटा । तुरुन्तै थाहा हुन्छ, मैले फाइदा गरें या घाटा ? तिमी व्यापारी हो नि । थोरैले मात्रै यो व्यापार गर्छन् । स्मृतिबाट हुन्छ फाइदा, विस्मृतिबाट हुन्छ घाटा । यो आफ्नो जाँच गर्नु छ । जसलाई उँच पद पाउनु छ, उनलाई त यो ख्याल रहन्छ- हेरौं, म कति समय विस्मृतिमा रहँ ? यो त तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- हामी सबै आत्माहरूका पिता पतित-पावन हुनुहुन्छ । हामी वास्तवमा आत्मा हौं । आफ्नो घरबाट यहाँ आएका हौं, यो शरीर लिएर पार्ट खेल्छौं । शरीर विनाशी छ, आत्मा अविनाशी छ । संस्कार पनि आत्मामा रहन्छ । बाबाले सोध्नुहुन्छ- हे आत्मा ! याद गर, यस जन्मको बचपनमा कुनै उल्टो काम त गरेनौ ? याद गर । ३-४ वर्षदेखि लिएर याद त रहन्छ, मैले बचपनमा कसरी बिताएँ ? के के गरें ? कुनै पनि कुराले दिल खान त खाँदैन ? याद गर । सत्ययुगमा पाप कर्म हुँदै हुँदैन भन्ने सोध्नुपर्ने कुरा नै रहँदैन । यहाँ त पाप भइ नै हाल्छ । मानिसहरूले जसलाई पुण्यको काम सम्भन्छन्, त्यो पनि पाप नै हो । यो हो नै पाप आत्माहरूको दुनियाँ । तिम्रो लेन-देन पनि छ पाप आत्माहरूसँग । पुण्य आत्मा यहाँ छँदै छैनन् । पुण्य आत्माहरूको दुनियाँमा फेरि एक जना पनि पाप आत्मा हुँदैनन् । पाप आत्माहरूको दुनियाँमा एक जना पनि पुण्य आत्मा हुन सक्दैनन् । जुन गुरुको चरणमा भुक्छन्, ती पनि कुनै पुण्य आत्मा होइनन् । यो त हो नै कलियुग, त्यो पनि तमोप्रधान । त्यसैले यसमा कोही पनि पुण्य आत्मा हुन असम्भव छ । पुण्य आत्मा बन्नको लागि बाबालाई बोलाउँछन्, आएर हामीलाई पावन आत्मा बनाउनुहोस् । यस्तो होइन, कसैले धेरै दान-पुण्य आदि गर्छन्, धर्मशाला आदि बनाउँछन् भन्ने ती कुनै पुण्य आत्मा हुन् । होइनन् । विवाह आदिको लागि हल आदि बनाउँछन्, यो कुनै पुण्य कहाँ हो र ! यो बुझ्ने कुरा हो । यो हो रावण राज्य, पाप आत्माहरूको आसुरी दुनियाँ । यी कुरालाई तिमी बाहेक अरू कसैले जान्दैन । रावण छ तापनि उसलाई कहाँ चिनेका छन् र ! शिवका चित्र (मन्दिर) पनि छन्, तर पहिचान छैन । ठूला-ठूला शिवलिङ्ग आदि बनाउँछन्, फेरि पनि भनिदिन्छन्- नाम-रूपदेखि भिन्न हुनुहुन्छ, सर्वव्यापी हुनुहुन्छ । त्यसैले बाबाले भन्नुभएको छ- यदा यदा हि.... । भारतवर्षमा नै शिवबाबाको ग्लानि हुन्छ । जुन बाबाले तिमीलाई विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ, तिमी मनुष्य मतमा चलेर उहाँको कति ग्लानि गर्छौ । मनुष्य मत र ईश्वरीय मतको किताब पनि छ नि । यो त तिमीले नै जान्दछौ र सम्झाउँछौ- हामी श्रीमत अनुसार देवता बन्दछौं । रावण मतमा फेरि आसुरी मनुष्य बन्न पुग्छन् । मनुष्य मतलाई आसुरी मत भनिन्छ । आसुरी कर्तव्य नै

गरिरहन्छन् । मूल कुरा ईश्वरलाई सर्वव्यापी भनिदिन्छन् । कछुवा अवतार, माछा अवतार... कति आसुरी फोहोरी बनेका छन् । तिम्रो आत्मा कछुवा-माछा अवतार लिँदै, मनुष्य तनमा नै आउँछ । अहिले तिमीले जान्दछौं— हामी कुनै कछुवा-माछा कहाँ बन्छौं र, ८४ लाख योनि कहाँ लिन्छौं र । अहिले तिमीलाई बाबाको श्रीमत मिलेको छ— प्यारा बच्चाहरू, तिमीले ८४ जन्म लिन्छौं । ८४ र ८४ लाखको कति प्रतिशत भनौं ! भूटो त पूरा भूटो, सत्यको रत्ती छैन । यसको पनि अर्थ बुझ्नुपर्छ । भारतको हाल हेर के छ । भारत सत्यखण्ड थियो, जसलाई स्वर्ग भनिन्थ्यो । आधा कल्प हुन्छ रामराज्य, आधा कल्प हुन्छ रावण राज्य । रावण राज्यलाई आसुरी सम्प्रदाय भनिन्छ । कति कडा अक्षर छ । आधा कल्प देवताहरूको राज्य चल्यो । बाबाले सम्भाउनुभएको छ— लक्ष्मी-नारायण द फस्ट, द सेकेण्ड, द थर्ड भनिन्छ । जसरी एडवर्ड फस्ट, सेकेण्ड हुन्छ हैन । पहिलो पिँढी, फेरि दोस्रो पिँढी यसरी चल्यो । तिम्रो पनि पहिले हुन्छ सूर्यवंशी राज्य, फेरि चन्द्रवंशी । बाबाले आएर ड्रामाको रहस्य पनि राम्ररी सम्भाउनु भएको छ । तिम्रो शास्त्रहरूमा यो कुरा थिएन । कुनै-कुनै शास्त्रहरूमा थोरै रेखा (लकीर) लगाइएको छ, तर त्यस समय जसले पुस्तक बनाए, उनले केही बुझेका छैनन् ।

बाबा पनि जब बनारस गएका थिए, त्यस समय यो दुनियाँ राम्रो लाग्दैनथ्यो, वहाँ बसेर सारा भित्तामा रेखा लगाउँथे । बाबाले यो सबै गराउनुहुन्थ्यो, तर म त त्यस समय बच्चा थिएँ नि । पूरा समझमा आउँदैनथ्यो । लाग्थ्यो— कोही छ, जसले मद्दारा यो गराउँछ । विनाश देखेँ, त्यसपछि भित्र खुशी पनि थियो । रातमा सुते पनि मानौं उडिरहन्थे । तर केही समझमा आउँदैनथ्यो । यसरी यसरी रेखा खिचिरहन्थे । कुनै तागत छ जसले प्रवेश गरेको छ । म आश्चर्य मान्थेँ । पहिले त धन्दा आदि गर्थे, फेरि के भयो ? कसैलाई देख्थेँ, तुरुन्तै ध्यानमा जान्थेँ । भन्थेँ— यो के हुन्छ, जसलाई देख्छु उनका आँखा बन्द हुन्छ । सोध्थेँ— के देख्यौ ? भन्थे— वैकुण्ठ देखेँ, कृष्ण देखेँ । यो पनि सबै बुझ्ने कुरा भयो नि । यसैले सबै थोक छोडेर बनारस गएँ, बुझ्नको लागि । सारा दिन बसिरहन्थेँ । पेन्सिल अनि भित्ता, अरू कुनै धन्दा नै थिएन । बच्चा थिएँ नि । यस्तो-यस्तो जब देखेँ, तब बुझ्ने— अब यो केही गर्नु छैन । धन्दा आदि छोड्नुपर्ला । खुशी थियो यो गदाई छोड्नु छ । रावण राज्य हो नि । रावणको शिरमा गधाको शिर देखाउँछन् नि, ख्याल आयो यो राजाई होइन, गदाई हो । गधा घरी-घरी माटोमा लतपतिएर धोबीका कपडा सबै खराब गरिदिन्छ । बाबा पनि भन्नुहुन्छ— तिमी के थियौ, अहिले तिम्रो के अवस्था भएको छ । यो बाबाले नै बसेर सम्भाउनुहुन्छ, अनि यी दादाले पनि सम्भाउँछन् । दुवैको चलिरहन्छ । ज्ञानमा जसले राम्ररी सम्भाउँछ, उसलाई तीक्ष्ण भनिन्छ । नम्बरवार त हुन्छन् नि । तिमी बच्चाहरूले पनि सम्भाउँछौ, यो राजधानी स्थापना भइरहेको छ । अवश्य नम्बरवार पद पाउनेछन् । आत्माले नै आफ्नो पार्ट कल्प-कल्प बजाउँछ । सबैले एक समान ज्ञान त बुझ्दैनन् । यो स्थापना नै अनौठो छ । अरू कसैले स्थापनाको ज्ञान कहाँ दिन्छन् र ! जस्तै, सिक्ख धर्मको स्थापना भयो, शुद्ध आत्माले प्रवेश गर्‍यो, केही समयपछि सिक्ख धर्मको स्थापना भयो । उनीहरूको मुख्य (हेड) को हो ? गुरुनानक । उनले आएर जप साहेब बनाए । पहिले त नयाँ आत्मा नै हुन्छ, किनकि पवित्र आत्मा हुन्छ । पवित्रलाई महान् आत्मा भनिन्छ । सुप्रिम (परम) त एक बाबालाई भनिन्छ । उनीहरू पनि धर्म स्थापना गर्छन्, त्यसैले महान् भनिन्छ । तर नम्बरवार पछि पछि आउँछन् । ५०० वर्ष पहिले एउटा आत्मा आयो, आएर सिक्ख धर्म स्थापना गर्‍यो, त्यस समय ग्रन्थ कहाँबाट आउँछ र ? अवश्य सुखमनी, जप साहेब आदि पछि बनाए नि । के शिक्षा दिन्छन् । उमंग आउँदा बसेर बाबाको महिमा गर्छन् । बाँकी यी पुस्तक आदि त पछि बन्छन् । जब धेरै हुन्छन् । पढ्नेहरू पनि चाहिन्छ नि । सबैका शास्त्र पछि बनेका हुन् । जब भक्तिमार्ग शुरू हुन्छ, तब शास्त्र पढ्छन् । ज्ञान चाहिन्छ नि । पहिले सतोप्रधान हुन्छन्, फेरि सतो, रजो, तमोमा आउँछन् । जब धेरै वृद्धि हुन्छ तब महिमा हुन्छ, अनि शास्त्र आदि बने । नत्र भने वृद्धि कसले गर्ने ? अनुयायी बन्छन् नि । सिक्ख धर्मका आत्माहरू आउँछन्, जसले आएर अनुसरण गर्छन् । यसमा धेरै समय लाग्छ ।

नयाँ आत्मा जो आउँछन्, उनलाई दुःख त हुन सक्दैन । नियम छैन । आत्मा सतोप्रधानबाट सतो, रजो, तमोमा आओस् तब दुःख हुन्छ । नियम पनि छ नि ! यहाँ छासमिस (मिक्सअप) छन्, रावण सम्प्रदाय पनि छ भने राम सम्प्रदाय पनि छ । अहिले त सम्पूर्ण बनेका छैनन् । सम्पूर्ण बनेपछि फेरि शरीर छोडिदिन्छन् । कर्मातीत अवस्था हुनेहरूलाई कुनै दुःख हुन सक्दैन । उनीहरू यस फोहोरी दुनियाँमा रहन सक्दैनन् । उनीहरू जानेछन् बाँकी जो

रहन्छन्, ती कर्मातीत बनेका हुँदैनन् । सबै त एक साथ कर्मातीत हुन सक्दैनन् । हुन त विनाश हुन्छ, तापनि केही बच्नेछन् । प्रलय हुँदैन । गायन पनि छ— राम गयो, रावण गयो... । रावणको ठूलो परिवार थियो । हाम्रो परिवार त सानो छ । कति धेरै धर्म छन् । वास्तवमा सबैभन्दा ठूलो हाम्रो परिवार हुनुपर्छ किनकि देवी-देवता धर्म सबैभन्दा पुरानो हो । अहिले त सबै मिसिएका छन्, त्यसैले क्रिश्चियन धेरै बन्न पुगेका छन् । जहाँ मानिसहरूले सुख देख्छन्, पोजिशन देख्छन् अनि त्यस धर्मका बन्छन् । जब जब पोप आउँछन्, धेरै क्रिश्चियन बन्छन् । फेरि वृद्धि पनि धेरै हुन्छ । सत्ययुगमा त हुन्छ नै एक बच्चा, एक बच्ची । अरू कुनै धर्मको यसरी वृद्धि हुँदैन । अहिले हेर, सबैभन्दा क्रिश्चियन अगाडि छन् । जसले धेरै बच्चा जन्माउँछन्, उनलाई इनाम मिल्छ किनकि उनलाई त मनुष्य चाहिन्छ नि, जो सेना लश्करको काममा आउँछ । हुन् त सबै क्रिश्चियन । रसियन, अमेरिकन सबै क्रिश्चियन हुन् । एक कहानी पनि छ— दुई बाँदर लडे, मखखन बिरालोले खायो । यो पनि ड्रामा बनेको छ । पहिले त हिन्दू, मुसलमान सँगै रहन्थे । जब अलग भए तब पाकिस्तानको नयाँ राजाई खडा भयो । यो पनि ड्रामा बनेको छ । दुई लडे भने बारूद लिन्छन्, धन्दा हुन्छ । यो उनको धेरै ठूलो धन्दा हो । तर ड्रामामा विजयको भावी तिम्रै छ । १०० प्रतिशत निश्चित छ, तिमीलाई कसैले पनि जित्न सक्दैन । बाँकी सबै खत्तम हुनेछन् । तिमी जान्दछौ— नयाँ दुनियाँमा हाम्रो राज्य हुनेछ, जसको लागि नै तिमी पढ्छौ । लायक बन्छौ । तिमी लायक थियौ, अब नालायक बनेका छौ, फेरि लायक बन्नु छ । गायन पनि गर्छन्— पतित-पावन आउनुहोस् । तर अर्थ कहाँ बुझ्दछन् र ! यो हो नै सारा जंगल । अब बाबा आउनुभएको छ, आएर काँडाको जंगललाई फूलको बगैँचा बनाउनुहुन्छ । त्यो हो दैवी दुनियाँ । यो हो आसुरी दुनियाँ । सारा मनुष्य सृष्टिको रहस्य सम्झाएको छु । तिमीले अहिले सम्झन्छौ— हामी आफ्नो धर्मलाई बिसिएर धर्मभ्रष्ट भएका हौं । सबै कर्म विकर्म नै हुन्छ । कर्म, विकर्म, अकर्मको गति बाबाले तिमीलाई सम्झाएर जानुभएको थियो । तिमी जान्दछौ— वास्तवमा हामी हिजो यस्ता थियौं, फेरि अब हामी यस्तै बन्छौं । समीप छ नि । बाबा भन्नुहुन्छ— हिजो तिमीलाई देवता बनाएको थिएँ । राज्य-भाग्य दिएको थिएँ, फेरि सबै कहाँ गयो ? तिमीलाई स्मृति आएको छ— भक्तिमार्गमा हामीले कति धन गुमायौं । हिजोको कुरा हो नि । बाबा त आएर हत्केलामा स्वर्ग दिनुहुन्छ । यो ज्ञान बुद्धिमा रहनुपर्छ ।

बाबाले यो पनि सम्झाउनुभएको छ— यी आँखाले कति धोका दिन्छन्, क्रिमिनल दृष्टिलाई ज्ञानले सिविल बनाउनु छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) आफ्नो बेहदको डायरीमा चार्ट नोट गर्नु छ— मैले यादमा रहेर कति फाइदा बढाएँ ? घाटा त परेन ? यादको समयमा बुद्धि कहाँ कहाँ गयो ?
- २) यस जन्ममा बचपनदेखि आफूबाट कुन कुन उल्टो कर्म अथवा पाप भएका छन्, त्यो नोट गर्नु छ । जुन कुराले दिल खान्छ, त्यो कुरा बाबालाई सुनाएर हल्का हुनु पर्छ । अब कुनै पनि पापको काम गर्नु छैन ।

वरदानः— मन-बुद्धिद्वारा श्रेष्ठ स्थितिरूपी आसनमा स्थित रहने तपस्वी मूर्त भव

तपस्वीले सदैव कुनै न कुनै आसनमाथि बसेर तपस्या गर्छ । तिमी तपस्वी आत्माहरूको आसन हो— एकरस स्थिति, फरिश्ता स्थिति... । यिनै श्रेष्ठ स्थितिमा स्थित हुनु अर्थात् आसनमाथि बस्नु । स्थूल आसनमाथि त स्थूल शरीर बस्छ, तर तिमी यस श्रेष्ठ आसनमाथि मन-बुद्धिलाई बसाउँछौ । ती तपस्वी एउटा खुट्टामा खडा हुन्छन् । तिमी एकरस स्थितिमा एकाग्र हुने गर्छौ । उनीहरूको हो हठयोग र तिम्रो हो सहजयोग ।

स्लोगनः— प्रेमको सागर बाबाका बच्चाहरू प्रेमको भरपुर गंगा बन ।